

Spoštovani g. župnik in vsi navzoči!

Ravnokar slišani evangeljski odlomek bi lahko na predvečer praznika Dneva državnosti razumeli takole: »Pred 33. leti se je dopolnil čas in rodila se je slovenska država!« Stoletja dolgo je trajala ta nosečnost.

Z uradno razglasitvijo je prva demokratično izvoljena slovenska vlada s predsednikom Lojzetom Peterletom odločno zavrnila zagovornike jugoslovanske rdeče zvezde: Ne, dovolj imamo, naša država bo samostojna republika Slovenija z novo ustavo, novim grbom, novo zastavo!

Tisti, ki jim samostojnost ni bila intimna opcija, reče se jim 'jugonostalgiki', so svarili in napovedovali, da bomo jedli travo, a ljudstvo je s formacijami slovenske policije in slovenske Teritorialne obrambe pod vodstvom ministra za obrambo odločno pokazalo pesti napadalcem, reče se jim okupatorjem z rdečo zvezdo na čeladah.

Osamosvojitvena vojna za Slovenijo je ob začudenju sosedov trajala od 26. junija do 7. julija (deset dni), ko je TO prevzela nadzor nad celotnim ozemljem Slovenije.

Vsi v Evropi, ki so slišali o odločenosti in pogumu Slovencev, so si vzeli k srcu in govorili: »Kaj neki bo iz tega otroka«, te države?

Ko gledamo nazaj, je jasno, da je bila z nami Gospodova roka. Otrok pa je rasel in se krepil v duhu do dneva, ko so začela prihajati prva mednarodna priznanja naše na novo rojene države. Med prvimi je bila država Vatikan.

Letos praznujemo dvajset let, kar je Slovenija postala polnopravna članica Evropske unije, ko smo se tudi uradno vrnili tja, kjer smo se od nekdanj počutili doma – v Evropo. Sedemnajst let pa je odkar smo prevzeli skupno evropsko valuto – Euro in vstopili v schengensko območje. Tako bi posodobil današnji evangelij.

Še naprej ostanimo ob Božji besedi. Z Janezom Krstnikom v drugem berilu bi lahko rekli: V ozadju naše samostojne države je Nekdo z veliko pisano, ki se mu samo poklonimo. Božja previdnost je tista, ki nas je izbrala kot priče tega časa in nam darovala samostojno državo. Na nas pa je, kako jo upravljamo, kaj bomo storili z njo. Država je toliko živa, kolikor so živi njeni državljani. Država samo na papirju, ni prava država. S prerokom lahko rečemo: »Gospod nas je poklical v ta čas, nam dal ime že ob ustanovitvi!« Naj za ponazoritev uporabim znamenite besede iz pridige Kaplana Martina Cedermaca:

»Kaj je domovina? Je dom, kjer smo se rodili, je Očetova hiša in še več. Je rojstna dežela; domovina je povečana družina; je zemlja, ki nam jo je Bog odmeril v svoji previdnosti; je kri, ki se nam pretaka po žilah in ki je nismo prejeli zato, da bi jo po nepotrebnem zapravljali. Še vsaka ptica je ob stvarjenju sveta dobila svoj glas, in nikomur ne pride na misel, da bi od slavca zahteval, naj žvižga kot kos. Le zakaj zahtevajo to od nas, ko smo vendar ljudje. Kaj bi storili, če bi zahtevali od vas, da zapustite svojo rodno grudo, kaj bi storili? Ali bi kot mevže klonili in kot berači odšli po svetu? Ne, s pestmi bi se postavili v bran za svojo zemljo, ki ste jo prejeli od svojih dedov in očetov in jo hočete izročiti svojim sinovom in vnukom. Prišel bo dan, ko bodo ponižani povišani. Pravice in dobrote bodo deležni samo tisti, ki so si znali ohraniti, kar so prejeli iz Božjih rok. Drugi pa bodo zaznamovani kot hudodelci, odzvet jim bo dušni mir in zemski blagri in preklinjali jih bodo njih otroci in vnukov vnuku. Amen.« Tako kaplan Cedermac.

Morda bo kdo ob pogledu 33 let nazaj in ob rezultatih zadnjih štirih referendumov s prerokom Izaijem črnogledno zavzdihnil: »Žaman smo se trudili, za nič in brez koristi smo potratili svojo moč.« Ponosno dvignimo glave ter gojimo in zalivajmo, kar je med nami lepega, iskrenega, pravičnega, plemenitega. To je edini način, da raznorazni sodobni plevel ne bo imel prostora, da se bo širil.

Sicer pa »Pri Gospodu je naša pravica in pri našem Bogu naše plačilo!« Bog blagoslovi Slovenijo! Amen.

(misli ob maši za domovino v lvanjem selu g. Jožeta Stržaja, župnika v Podutiku)

Dogodki

- MARIJINO VNEBOVZETJE (15.8.)

Praznična sv. maša ob 8. 30;

- POLETNI ORATORIJ ZA OTROKE (26. do 30. 8.)

URNIK SVETIH MAŠ

ponedeljek, četrtek, sobota:

19h (zimski čas 18h)

nedelja: 8.30

MOLITEV PRED NAJSVETEJŠIM

Je ob prvih sobotah po sveti maši. Pred sveto mašo je priložnost za sveto spoved.

ŽUPNJSKA PISARNA

Pisarna je odprta po sveti maši.

KRŠČEVANJE

Vpis: vsaj mesec dni pred krstom. S seboj prinesite rojstni list in družinsko knjižico.

Priprava: po dogovoru

POROKE

Zaročenci naj se prijavijo vsaj mesec pred poroko. S seboj naj prinesejo krstni ali samski list ter opravljen tečaj priprave na zakon. **V domači župniji redno prisostvuje poroki domači župnik.**

POGREBI

Uredite z mrliškim listom, nato prijavite pogreb v župnijski pisarni, zatem v pogrebem zavodu. Hvala ker namesto cvetja darujete za maše in cerkev.

Oznanila župnije Unec

Priložnostna številka, 21. 7. 2024, ŽUPNIJA UNEC, Unec 57, 1381 Rakek;

TRR: SI56 0202 6025 6780 880

odgovarja: Gregor Gorenc, žpk., 051 / 388-065

E: zupnija.rakek@gmail.com

BESEDE V SLOVO

»Dober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil« (2 Tim 4,7)

Spoštovani farani in vsi, ki ste del našega oltarnega občestva. Po enajstih letih se poslavljam od vaše župnije. Naj bodo zato besede ob slovesu, besede resnice in hvaležnosti. Ko sem avgusta leta 2013 prišel v rakovsko župnijo za župnika, kot mlad, 31 letni duhovnik, sem hkrati prejel v soupravo tudi vašo, unško župnijo. Moj predhodnik, g. Miran, je uredil vse potrebno, da sem brez večjih problemov prevzel župnijo, za kar sem mu iskreno hvaležen.

Že od začetka sem se trudil, da bi kar najbolj pošteno zastavil pastoralno življenje, da bi obe župniji ohranili najbolj bistvene stvari, ki so potrebne za življenje kristjana. Zato sem nenehno spodbujal sodelavce – verne laike, da kar morejo in morajo, iz moči svojega sv. krsta storiti, naj tudi storijo. Nekateri so to z veseljem in vso srčnostjo uresničevali, zopet drugi tako, kot je njim ustrezalo, včasih za lastno hvalo in promocijo samega sebe. Kmalu se namreč izkaže, zakaj in s kakšnim namenom človek nekaj počne. Vero in svoje krščansko življenje gradimo najprej v globini svojega srca. Tam je potrebno razčistiti s seboj in svojim Bogom, nato pa to prenašati in uresničevati v svojem vsakdanjem življenju. Toda tudi to še ni dovolj, ampak je potrebno vztrajati v dobrem, ne glede na mnenje sosedov, prijatelja ali celo člana svoje družine. Po pravilno oblikovani vesti, se človek v vsej svobodi tudi prav odloča. Včasih sem imel občutek, da ste se mnogi bali, kaj bodo rekli drugi, če boste to ali ono storili, predvsem pa kako boste storili, da bi lepo izpadli v očeh svojih vaščanov.

V Gospodovem vinogradu je vedno potrebno preverjati rodovitnost zemlje in hkrati kaj se v njem razrašča. Zelo hitro se lahko med zdravo rastjo vraste ljuljka, plevel, ki lahko uniči tudi kar je zdravega. Tudi v naši župniji se je to dogajalo. Nekateri so z nespametnimi dejanji delali razdor in uničevali Božje delovanje. Vsega tega Bog nikoli ne blagoslavlja. On blagoslavlja slogo in edinstvo. Zato so te ljudje tudi odpadli od Cerkev, nekateri so odšli drugam in tudi tam sejali le zmešnjavo. Če bi bila zdrava pamet in trdna ter zrela vera pri teh ljudeh - vsaj odraslih, bi tudi mlajši rod prejel dober zgled. Po navadi imajo namreč isti ljudje v družbi in Cerkvi, iz roda v rod iste težave in drugi z njimi, tako nam razodeva že človeška zgodovina. V takšnem ozračju, »bolj ko je narobe in po svoje, bolj je prav« človeško gledano ni mogoče delovati. Toda verjel sem, in to še danes, zato sem poskušal uresničevati kar je zapisal apostol Pavel v 2. Pismu Timoteju: »Oznanjuj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem. Prišel bo namreč čas, ko nekateri ne bodo prenesli zdravega nauka, ampak si bodo po svojih željah poiskali veliko učiteljev, ker hočejo ustreči svojim ušesom. Ušesa bodo obračali proč od resnice in zabredli v bajke. Ti pa bodi v vsem trezen, pretrpi nadloge, opravi poslanstvo evangelista in izpolni svojo službo«. Zato je potrebno, da občestvo ne izgubi spomina na takšna ravnanja, zlasti zaradi odgovorne prihodnosti in tistih, ki jo bodo naprej v resnici tudi oblikovali.

SVETNIK MESECA

13. avgust

PONCIJAN IN HIPOLIT

Hipolit je bil učenec sv. Ireneja in je deloval kot duhovnik in učitelj v Rimu. Bil je bister, nekoliko vihrav, častihlepen in trmast, zaradi česar je imel vse življenje hude težave in boje s svojo okolico in s samim seboj. V boju s tedanjimi krivoverci je bil silno oster, a se v preveliki vnmni tudi sam ni mogel izogniti zmotam. V svojem delu Spodbijanje vseh krivih nauk je zavračal zmote monarhijancev, ki so učili, da je v Bogu ne le ena narava, marveč tudi le ena oseba in da so Oče, Sin in Sveti Duh le tri imena za eno in isto Božjo osebo, ki se je v raznih dobah različno javljala. Hipolit je z vso silo zavračal zmoto, hkrati pa je sam zašel v zmoto, ker je učil nekakšno podrejenost druge in tretje Božje osebe. S to zmoto je prišel v spor s papežem Zefirinom. Šel je celo tako daleč, da se je dal posvetiti za rimskega škofa in papeža (bil je prvi protipapež), imel je svojo duhovščino in svoje vernike. Povzročil je pravi razkol, ki je trajal še pod papežema Urbanom I. in Poncijanom, končalo pa ga je šele novo preganjanje kristjanov za časa vlade Maksimina Tračana (235–238). Ta je dal umoriti tudi mnogo cerkvenih predstojnikov ali pa jih je poslal v pregnanstvo, med njimi tudi papeža Poncijana in nasprotnega papeža Hipolita. Skupaj ju je leta 235 izgnal na otok Sardinijo, kjer sta morala delati skupaj z največjimi zločinci v rudnikih. Tam sta se sicer spravila. Silno duševno in telesno trpljenje ju je združilo. Sta pa tam oba tudi umrla.

Vsak, kdor je hotel prejeti duhovno hrano in se resnično povezovati z Bogom, je to lahko storil. Kdor je imel dober namen in tudi željo nekaj dobrega storiti za svojo župnijo, je to tudi lahko uresničil. Sam se nisem pretirano obremenjeval z vsemi človeškimi neumnostmi, govoricami, zgodbicami in temu podobnega, ampak sem poskušal iti preko tega. Bog naj sodi takšna dejanja.

Na župnijski ravni smo v teh letih sooblikovali mnogo lepih dogodkov, slovesnosti in povezav, tudi skupaj s sosednjo rakovško župnijo. Naj jih navedem le nekaj: Praznovanje štiristo letnice sedanje unške cerkve, 1600. letnica Hieronimove smrti in s tem povezana slovesnost v Ivanjem selu, praznovanja celodnevni čiščenj, postna premišljevanja in večeri za starše, miklavževanja, maše za domovino in kresovanja, mnoga romanja po domovini in tujini, sv. birme, poroke, prva obhajila, sv. krsti, itd. Naj ta praznovanja utrjujejo vero tudi naprej, in prihodnjim rodovom kažejo pristnost naše osebne vere. Ne bojmo se povezovanja. Veliko smo postorili tudi na gospodarskem področju, ob lepem in zglednem sodelovanju sedanjih ključarjev.

In sedaj še beseda zahvale. Bog povrni vsem, ki ste uresničevali krščansko poslanstvo in dejavno sodelovali. Ne bom vas vseh posebej našteval, saj sem se vsakemu že osebno zahvalil. Ta zahvala velja, ne zaradi sodelovanja z menoj osebno, kar je seveda hvalevredno in dokaj normalno, pač pa zaradi tega, ker ste na tak način gradili župnijsko občestvo v zelo zahtevnih časih. Zahvala velja torej zaradi ustvarjanja prave klime, da se je lahko Božje kraljestvo, v najboljši meri uresničevalo in se bo tudi še naprej.

Bog povrni tudi vsem mojim sobratom duhovnikom, ki so mi v teh letih priskočili na pomoč, ob vodenju obeh župnij, ki sem jih sprejel. Božja previdnost je uredila, da se je vedno izteklo tako, da nikoli nisem bil v zagati, da bi moral bogoslužje odpovedati. Hvala torej misijonski družbi lazaristov, jezuitom, kapucinom in drugim posameznikom iz prezbiterija naše nadškofije, ki ste mi pomagali pri maševanju in spovedovanju ter drugih duhovnih opravilih. Bog povrni tudi vsem, ki ste zame molili, in zame materialno skrbeli. Prav vsem, ki ste skrbeli, da nisem bil lačen in žejen. Tudi tukaj je Božja previdnost poskrbela, da nikoli nisem ostal brez topllega obroka.

Hvala mojim najožjim sodelavcem. Članom ŽPS-ja, ključarjem, pevcem, članicam Karitas in molitvene skupine ter mnogim drugim, ki ste s svojim pričevanjem postali apostoli sedanjega časa. Bog vam povrni. Hvala vsem bogoslužnim sodelavcem, ki ste se trudili, da bi bila bogoslužja doživeta in nagovarjajoča. Prav po lepoti kretenj in drž, ter pravilnega razumevanja bogoslužja, ki je tudi v upoštevanju bogoslužnih pravil in norm, lahko človek doume neizmerno veličino Boga, ki mu po lepoti bogoslužja, v najširšem smislu spregovori. Zato mu moramo najprej prisluhniti, nato pa s tem kar smo in kar imamo odgovoriti in naprej delovati. Predvsem zahvala vsem zvestim ministrantom, ki sem jih večkrat poimenoval »župnikova redna asistenta«, ki ste in še vztrajate, kljub mnogim slabim zgledom vaših predhodnikov. Bog vam povrni.

Hvala katehistinjam, ki ste z odgovornostjo in resnostjo pristopile k oblikovanju veroučnih ur. Te so namreč namenjene celostnemu

oblikovanju otrokove vere in vzgoje, skupaj s sodelovanjem staršev. To pa je naporno in zelo odgovorno. Tudi na tem področju, so nekateri odpovedali in odpadli, ker so imeli napačno predstavo o verouku. Ta ni le v dobrem počutju, ampak v celostnem prizadevanju za osebno krščansko življenje. Za dobro počutje, namreč, ni potrebno nositi etikete kristjana. V večini primerov so bili starši bolj problematični kot otroci, zato sem večkrat dejal da so otroci, ko vidim kakšni so nekateri njihovi starši, v resnici še dobri.

Novemu dušnemu pastirju, želim veliko blagoslova, potrpežljivosti in močne volje. Z njim, se namreč dobro poznam, saj sva skupaj preživela dve leti pastoralnega delovanja, on kot župnik in jaz kot kaplan. Naj mu torej dobri Gospod nakloni potrebnih milosti, da bo v teh časih, kar najbolje, po Božji volji, uresničeval svoje poslanstvo. Naj svoje pisanje zaključim z mislimi apostola Pavla iz 2. Pisma Timeoteju, ki sledijo onim prej in so njihovo nadaljevanje: »Dober boj sem bojeval, tek dokončal, vero ohranil«. Naj vse moje delovanje, ki je bilo namenjeno graditvi božjega kraljestva in oznanjevanju Kristusovega evangelija, prilično ali neprilično, obrodi bogate sadove. Naj v pripravljeno zemljo pada seme Božje Besede ter začne kaliti in rasti. Želim, da bi se sleherni dan trudili spreminjati »kamnolom« v naših srcih in življenju, v rodoviten Gospodov vinograd, ki bo ob svojem času dal dobre sadove. Hvala torej za vse stike in prijaznosti, molitve, žrtve in dobra dela, ki ste jih namenili, meni osebno, predvsem pa za našo - vašo krščansko skupnost. Bog povrni vsakemu posamezniku in vsem skupaj z večnimi darovi! Ostajamo povezani v molitvi!

NOVI ŽUPNIJSKI DUHOVNIK SE PREDSTAVI

Vsem faranom župnij Rakeka in Unca pozdrav in blagoslov. Preden pridem med vas, dovolite, da se kratko predstavim. Sem že kar dolgo na tem svetu.

Moja življenjska pot se je začela leta 1953. Rojen sem bil kot tretji od petih otrok, pri Sveti Emi, blizu Podčetrčka. Leta 1962 je oče dobil službo organista in cerkovnika na Gomilskem v Savinjski dolini. Tam je mama postala alergična na hmeljni prah, zato smo se morali že po petih letih izseliti iz Savinjske doline. Začasno smo prišli v mamino rojstno župnijo, v Šenčur pri Kranju. Leta 1974, ko sem bil že v bogoslovju, se je družina preselila v Smednik pri Medvodah. Tam sem imel leta 1979 novo mašo. Bil sem kaplan v župnijah Radeče (1979-82), Kranj-Šmartin (1982-85) in Domžale (1985-87). Leta 1987 sem bil imenovan za župnika v Radovljici, februarja 1994 pa sem na željo nadškofa Alojzija Šuštarja sprejel službo izseljenškega duhovnika v Stuttgartu. Po letu 2001 sem bil še v župnijah Semič v Beli krajini, Grosuplje in sedaj v Stari Loki.

Ker se zanašam na Božjo pomoč, sprejemam tudi to službo na Rakeku in v Uncu kot Božjo voljo in upam, da bom lahko še nekaj naredil, da se bo med nami utrjevalo in širilo Božje kraljestvo.

»Kaj naj povrnem GOSPODU za vse dobro, kar mi je storil? Kelih odrešenja bom vzdignil in klical bom ime GOSPODOVO«. (Ps 116, 12-13) Naj nas spremlja priprošnja Device Marije, sv. Urha in sv. Martina in na vas vse kličem blagoslov vsemogočnega Boga Očeta, Sina in Svetega Duha.

Janez Šket, župnik

MISEL ZA ŽIVLJENJE

UČINKOVITO ZDRAVILO

Neki človek je bil na smrt nesrečen. Dan in noč se je pritoževal in tarnal, ker ni imel čevljev. Misli je, da je najrevnejši človek na svetu, dokler ni nekega dne videl moža na vozičku. Prav prestrašen je odkril nekaj nenavadnega: možki je bil brez nog. Toda smejal se je, si udobno prižgal cigareto in je bil videti zadovoljen.

In človek se je nehal pritoževati. Mogoče tudi ti zgubljaš mnogo časa, mnogo energije in življenjskega veselja s tem, da se nad vsem in vsakim pritožuješ.

Vem, da življenje ni vedno lahko. Toda glej malo širše. Če bi se rad pritoževal nad hrano, pomisli na ljudi, ki nimajo kaj jesti.

Če se kak dan ne počutiš dobro in takoj postaneš čisto nemogoč, pomisli na bolne, ki leta in leta ležijo v postelji.

Misli več na druge, potem se boš manj pritoževal in boš veliko bolj srečen.

P. Bosmans, živi vsak dan